

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะ
ปฏิบัติ พื้นฐานนาฏศิลป์ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบ้านโพธิ์-มิตรภาพที่ 132
The Development of Learning Achievement in Dance
Fundamental by Using a Set of Practical Skills Learning
Activities for Prathomsuksa 5 Students,
Wat Ban Pho-Mittraphap 132 School

¹ชนิษฐา อติการกุล Chanittha Adikarnkul

²ธนาตล สมบูรณ์ Tanadol Somboon

³วีระ วงศ์สรรค์ Weera Wongsan

^{1,2,3}คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

^{1,2,3}Faculty of Education, Bangkokthonburi University

¹Corresponding author, e-mail: chanittha1135@gmail.com

Received December 12, 2023; Revised September 27, 2024; Accepted: September 29, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ พื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้เป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 70 (2) ศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ (3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนวัดบ้านโพธิ์-มิตรภาพที่ 132 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต 1 จำนวน 25 คน ผลการวิจัยพบว่า (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 83.40 ซึ่งให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ร้อยละ 70 (2) ความก้าวหน้าทางการ

เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 64.37 และ (3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน; พื้นฐานนาฏศิลป์; ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ; โรงเรียนวัดบ้านโพธิ์-มิตรภาพที่ 132

Abstract

This objectives of this research were (1) to study developing learning achievements in dance fundamentals by using a set of practical skills learning activities for Prathomsuksa 5 students, in accordance with 70% criteria; (2) to study the progress of the development of learning achievement in dance fundamentals by using a set of practical skills learning activities for Prathomsuksa 5 students, and (3) study the students' satisfaction towards learning in dance fundamentals by using a set of practical skills learning activities for Prathomsuksa 5 students, It was a quasi-experimental research. The population was 25 students in Prathomsuksa 5, semester 2, academic year 2021, Wat ban pho-mittraphap 132 School. The results found that: (1) the learning achievements in dance fundamentals by using a set of practical skills learning activities for Prathomsuksa 5 students, at Wat ban pho-mittraphap 132 School, the overall of Prathomsuksa 5 students accounting for 83.40%; which is higher than the standard criteria of 70 (2) the progress of learning in dance fundamentals by using a set of practical skills learning activities for Prathomsuksa 5 students, at Wat ban pho-mittraphap 132 School, was 64.37 % which meets the specified criteria consistent with the set assumptions; and (3) satisfaction of third grade students studying the topic dance fundamentals by using a set of practical skills learning activities, overall and in every aspect, was higher.

Keywords: Learning Achievement; Dance fundamentals; a Set of Practical Skills; Wat Ban Pho-Mittraphap 132 School

บทนำ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้ให้ผู้เรียนริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ คุณค่า ซึ่งส่งผลคุณภาพชีวิตมนุษย์

กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเปิดโอกาสให้ตัวเองเรียนรู้สร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอิสระ สร้างสรรค์ เคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ สามารถนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ไทยที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และ สากลอันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อ หรือประกอบอาชีพได้ ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ซึ่งผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์กิจกรรมทางศิลปะ ช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกายจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองอันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือ ประกอบอาชีพได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

นาฏศิลป์ไทย ถือว่าเป็นศาสตร์ทางศิลปะที่สำคัญยิ่งเป็นที่รู้จักกันดีในรูปแบบของการแสดงที่มีลีลาอ่อนช้อยงดงาม บ่งบอกถึงความรักสวรั้งงามแฝงด้วยจินตนาการ และศิลปะอันละเอียดอ่อนของคนไทย แสดงถึงความเป็นอารยธรรมอันรุ่งเรือง และมั่นคงของชาติที่ได้สืบทอดต่อกันมาตั้งแต่โบราณ และความสำคัญของนาฏศิลป์ นอกจากจะมีคุณค่าในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม และแสดงถึงอารยธรรมที่รุ่งเรือง

การศึกษาในปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยได้นำแนวคิดทางเทคโนโลยีการศึกษา และนวัตกรรมเข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผลการเรียนรู้มีประสิทธิภาพทางการเรียนการสอนยิ่งขึ้น เช่น บทเรียนสำเร็จรูป คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) บทเรียนโมดูล ชุดการสอน เป็นต้น ซึ่งชุดกิจกรรมการเรียนรู้เน้นกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยการออกแบบสื่อการเรียนรู้สีสัน เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนจนผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างคงทน จดจำความรู้ได้อย่างแม่นยำ มีทักษะการปฏิบัติ สมรรถนะตรงตามจุดประสงค์ของหลักสูตร แนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้จึงเหมือนกันกับแนวคิดทฤษฎีและหลักการที่ใช้ในการสร้างชุดการสอนซึ่ง ชม ภูมิภาค ได้เสนอหลักการและแนวคิด 2 ประการ คือ หลักความแตกต่างระหว่างบุคคล และหลักจิตวิทยาการศึกษา จากการติดตามกระบวนการจัดการเรียนการสอนพบปัญหาหลายประการ เช่น การจัดการเรียนการสอนไม่เป็นไปตามหลักสูตร ไม่เป็นไปตามปรัชญาที่ต้องการ คือการให้นักเรียนคิดเป็น แก้ปัญหาเป็น มีทักษะการปฏิบัติ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนสำหรับวิชานาฏศิลป์นั้น (ชม ภูมิภาค, 2528) จากที่กล่าวมานั้น ชุดกิจกรรมฝึกทักษะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยมีความสนใจการจัดกิจกรรมการศึกษา โดยมีการนำชุดกิจกรรมฝึกทักษะมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในสถานศึกษาในสังกัดเพื่อให้เกิดรูปแบบการพัฒนาและการสร้างความก้าวหน้าในการเรียนรู้ รวมถึงรวบรวมผลความพึงพอใจเพื่อนำไปสู่การพัฒนากิจกรรมให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70
2. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ พื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental) โดยใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-posttest Design) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ วิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบ้านโพธิ์-มิตรภาพที่132 จำนวน 25 คน

สอบก่อนเรียน	การทดลอง	สอบหลังเรียน
O_1	X	O_2

โดย O_1 คือ การทดสอบก่อนเรียน

O_2 คือ การทดสอบหลังเรียน

X คือ การเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดของเดวิส

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติเรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดของเดวิส 2. แผนการจัดการเรียนรู้ปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส 3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 4. แบบประเมินความพึงพอใจสำหรับนักเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน 1 คน ด้านเนื้อหา 1 คน และด้านการวัดและประเมินผล 1 คน ตรวจสอบความถูกต้องและ

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Object Congruence) หรือ IOC เลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและเก็บข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียน เพื่อทำการทดลองตามแผนที่กำหนดไว้
2. ชี้แจงวัตถุประสงค์ให้กลุ่มตัวอย่างทราบถึงวิธีการเรียนในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส แจกชุดกิจกรรมการเรียนรู้
3. ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน เพื่อทดสอบพื้นฐานความรู้ก่อนเรียนของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ก่อนใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้ใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนและแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจ หลังจากเรียนโดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความก้าวหน้า ค่าดัชนีประสิทธิผล

ผลการวิจัย

1. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ พื้นฐานนาฏศิลป์ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้เป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 70 ผลวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพื้นฐานนาฏศิลป์ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าร้อยละของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน คะแนนระหว่าง การทดลอง และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ พื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส

	ร้อยละ
ร้อยละของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน	53.40
ร้อยละของคะแนนระหว่าง การทดลอง	76.53
ร้อยละของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน	83.40

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนระหว่าง การทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ พื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 76.53 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส โดยรวมคิดเป็น ร้อยละ 83.40 นั่นคือการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิด

ของเดวิส สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้ร้อยละ 83.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70

2. ความก้าวหน้าทางการเรียนนาฏศิลป์ พื้นฐานนาฏศิลป์ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าทางการเรียน พื้นฐานนาฏศิลป์ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าผลรวมของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียน – หลังเรียน และ ความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ พื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส

ผลรวมของคะแนนเต็ม	ผลรวมของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ก่อนเรียน)		ผลรวมของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (หลังเรียน)		ความก้าวหน้า		
นักเรียน 25 คน	คะแนน	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	<g>	ร้อยละ	ระดับ
500	267	53.40	417	83.40	0.6437	64.37	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 พบว่า ความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียนโดยใช้ชุดฝึกกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ พื้นฐานนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับปานกลาง เท่ากับ 0.6437 คิดเป็นร้อยละ 64.37 ซึ่งสูงกว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สามารถพัฒนาความก้าวหน้าทางการเรียน พื้นฐานนาฏศิลป์ได้ ร้อยละ 64.37 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ร้อยละ 50

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ พื้นฐานนาฏศิลป์ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียน พื้นฐานนาฏศิลป์ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส ดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส

ความพึงพอใจ	μ	σ	ระดับ
ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้	4.53	0.43	มากที่สุด
ด้านการเรียนการสอน	4.74	0.48	มากที่สุด
ด้านสื่อ / นวัตกรรมการสอน	4.69	0.50	มากที่สุด

ความพึงพอใจ	μ	σ	ระดับ
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.74	0.49	มากที่สุด
รวม	4.68	0.39	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ พื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.68) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 83.40 แสดงว่าที่สร้างขึ้นสามารถใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 83.40 แสดงว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สร้างขึ้นสามารถใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 83.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 น่าจะสอดคล้องกับความเป็นจริงทั้งนี้เนื่องจากการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส ทำให้นักเรียนเข้าใจง่ายเพราะมีการฝึกทักษะปฏิบัติแบบย่อยก่อน นักเรียนจึงสามารถทำคะแนนได้ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของปาลภัสสร ภูสากุล ได้ทำการศึกษาเรื่องผลการเรียนรู้ วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ เรื่องการใช้ท่าทางนาฏศิลป์ในการรำวงมาตรฐานโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่าผลการเรียนรู้การใช้ท่าทางนาฏศิลป์ในการรำวงมาตรฐานอยู่ในระดับดี (ปาลภัสสร ภูสากุล, 2560) และสอดคล้องกับงานวิจัยของมัญชุสา สุขนิยม ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีตามแนวคิดของเดวิส มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 88.04 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 85 (มัญชุสา สุขนิยม, 2560) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวันวิสาข์ ภูมิสายดอน ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Devies) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 84.25 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 (วันวิสาข์ ภูมิสายดอน, 2559)

2. จากการวิจัย พบว่า ความก้าวหน้าทางการเรียนวิชานาฏศิลป์พื้นฐานนาฏศิลป์ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.6437 ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับปานกลาง หรือคิดเป็นร้อยละ 64.37 น่าจะสอดคล้องกับความเป็นจริง ทั้งนี้เนื่องจากการสอน

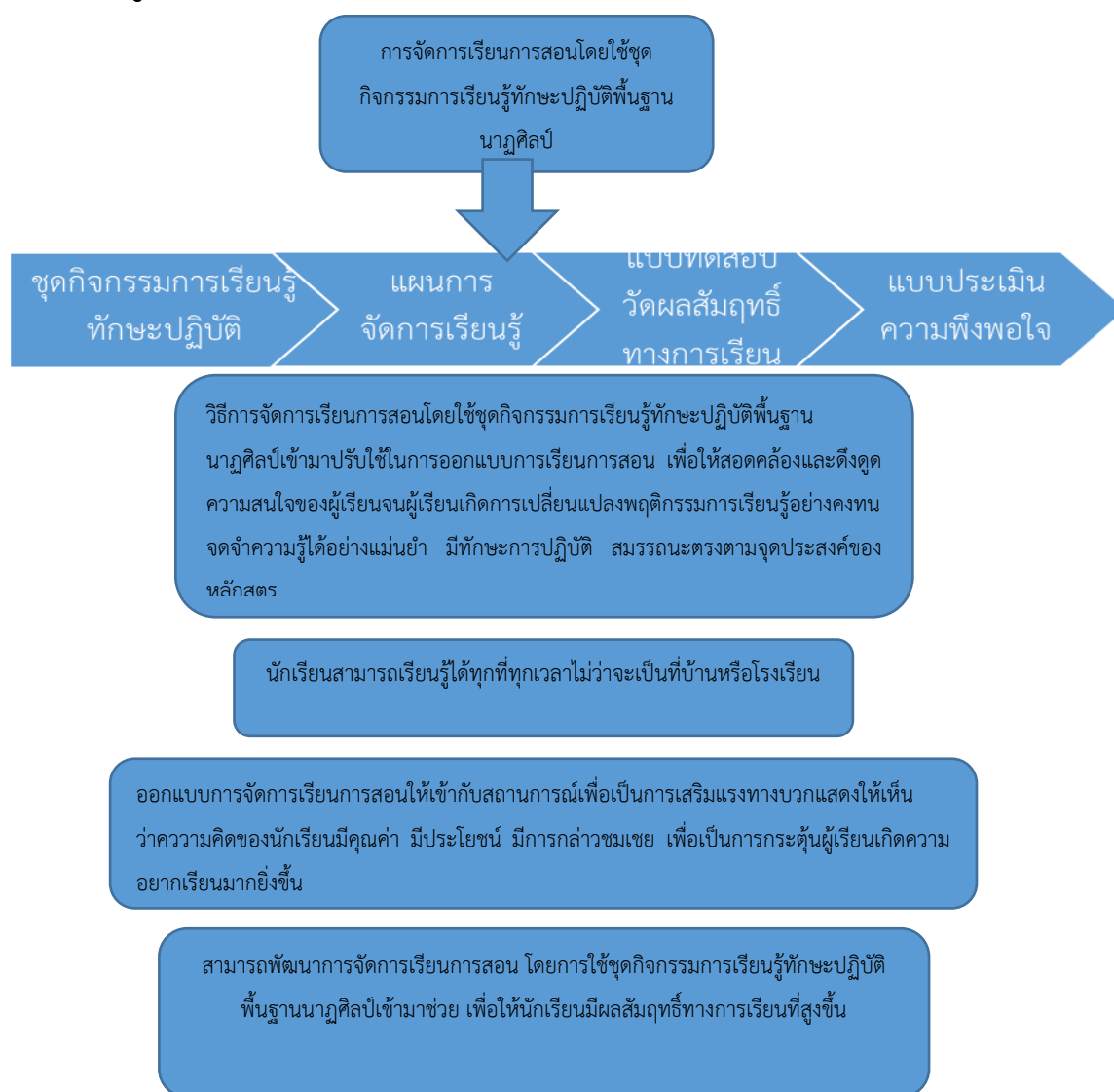
โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เป็นการเรียนรู้แบบกลุ่มย่อยจึงทำให้เข้าใจง่ายสามารถเรียนรู้ได้ทีละขั้นตอน จึงเป็นการเพิ่มความรู้เป็นขั้นเป็นตอน จึงทำให้มีความก้าวหน้าทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลางซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเจษฎา ศิลาสิทธิ์ ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสสาระนาฏศิลป์เรื่อง ฟ้อนหม่มมอหินขาว สวาลำปะทาวชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 79.06 (เจษฎา ศิลาสิทธิ์, 2556) และสอดคล้องกับงานวิจัยของมยุรี ลิ้มรัตนพันธุ์ ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์เรื่องฟ้อนร้อยเอ็ดเพชรงาม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 68.89 เพราะการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสที่พัฒนาขึ้นเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องการพัฒนาทักษะปฏิบัติการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยๆ ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น (มยุรี ลิ้มรัตนพันธุ์, 2556) ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ ขั้นสาธิตทักษะ ขั้นให้ผู้เรียนฝึก ปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นฝึกทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต ขั้นใช้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้วและขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ ซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะปฏิบัติด้วยตนเองอย่างเต็มที่ ประกอบกับแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสทำให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง จากการสร้างองค์ความรู้ขึ้นพื้นฐานของรายละเอียดส่วนย่อยๆ และรวบรวมขึ้นเป็นหลักการในการประดิษฐ์ชิ้นงานที่สมบูรณ์ ไปจนกระทั่งถึงขั้นการเกิดเทคนิควิธีการในการปฏิบัติงาน ซึ่งอยู่บนพื้นฐานทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Classical connectionism) ที่เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองซึ่งมีอยู่หลายรูปแบบบุคคลจะมีการลองผิดลองถูก (Trial and Error) ปรับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะพบรูปแบบการตอบสนองที่สามารถให้ผลที่พึงพอใจมากที่สุด เมื่อเกิดการเรียนรู้แล้วบุคคลจะใช้รูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมเพียงรูปแบบเดียวและจะพยายามใช้รูปแบบนั้นเชื่อมโยงกับสิ่งเร้า ในการเรียนรู้ครั้งต่อไป ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Thorndike, 1969)

3. จากการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์พื้นฐานนาฏศิลป์โดยใช้ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด น่าจะสอดคล้องกับความเป็นจริง ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส นักเรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติด้วยตนเองทำให้นักเรียนมีความสนุกสนานไม่รู้สึกว่าถูกบังคับให้เรียน จึงมีความพึงพอใจต่อการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุดสอดคล้องกับงานวิจัยของปาลภัสสร ภูสากุล ได้ทำการศึกษาเรื่องผลการเรียนรู้ วิชาดนตรี – นาฏศิลป์ เรื่องการใช้ท่าทางนาฏศิลป์ในการรำวงมาตรฐานโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (ปาลภัสสร

ภูสากุล, 2560) และสอดคล้องกับงานวิจัยของวันวิสาข์ ภูมิสายตอน ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Devies) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก (วิสาข์ ภูมิสายตอน, 2559) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของมัญชุสา สุขนิยม ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีคีตยบอร์ด กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีคีตยบอร์ด ตามแนวคิดของเดวิส โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (มัญชุสา สุขนิยม, 2560)

องค์ความรู้ใหม่

บทสรุป

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยรวมสามารถใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 83.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติพื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ พื้นฐานนาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.68) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 โรงเรียนควรศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ วิชานาฏศิลป์ ตามแนวคิดการสอนของเดวิส เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในรายวิชาอื่นๆ เช่น วิชาดนตรีไทยและวิชานาฏศิลป์ ซึ่งจะสามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติ การฝึกฝน และการนำทักษะไปปรับใช้ในด้านต่างๆได้ต่อไป

1.2 โรงเรียนทุกโรงเรียน ควรมีนโยบายการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในทุกสาระที่นำรูปแบบทักษะปฏิบัติงานของเดวิสไปใช้นั้น รูปแบบของกระบวนการเรียนการสอนที่สมบูรณ์นั้น มีองค์ประกอบอื่นๆ อีกหลายประการที่ครูจะต้องนำมาผสมผสานเข้าด้วยกัน เช่น จิตวิทยาการสอน บรรยากาศในการเรียนรู้เป็นต้น เพื่อให้กระบวนการเรียนรู้สมบูรณ์มากที่สุด ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน เพื่อนำไปสู่เป้าหมายตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เป้าหมายของมาตรฐานการเรียนรู้ตามสาระที่กำหนด

2. ข้อเสนอแนะการนำไปใช้ประโยชน์

2.1 การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ ควรมีการแจ้งผลคะแนนการประเมินหรือคะแนนทดสอบย่อยระหว่างเรียนให้นักเรียนทราบ เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ทราบผลการทำกิจกรรม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีแรงกระตุ้นที่จะปรับปรุงผลงานหรือคะแนนให้ดีขึ้น

2.2 ครูผู้สอนควรศึกษาขั้นตอน เทคนิคในการจัดกิจกรรมนาฏศิลป์ขั้นพื้นฐานอย่างละเอียด จนเกิดความเข้าใจ เพื่อที่สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 ครูผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนไม่ให้เคร่งเครียด มีอากาศถ่ายเทได้สะดวก มีพื้นที่ในการจัดกิจกรรม และอุปกรณ์อย่างเพียงพอ เพื่อตอบสนองการเรียนรู้ของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- เจษฎา ศิลาสิทธิ์. (2556). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส สาระนาฏศิลป์ เรื่อง ฟ้อนหนุ่มมอหินขาว สาวลำปะทาว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชม ภูมิภาค. (2528). *เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ประสานมิตร.
- ปาลภัสสร ภูสากล. (2560). ผลการเรียนรู้วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ เรื่องการใช้ท่าทางนาฏศิลป์ในการรำวงมาตรฐานโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *รายงานผลการวิจัย*. ชลบุรี: โรงเรียนเทศบาลแหลมฉบัง 1.
- มัญชุสา สุขนิยม. (2560). การพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส. *ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- มยุรี ลิ้มรัตนพันธุ์. (2556). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์เรื่องฟ้อนร้อยเอ็ดเพชรงาม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วันวิสาข์ ภูมิสายดอน. (2559). การพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงพอของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Devies). *ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Thorndike, R.L. (1969). *Measurement and evaluation in psychology and education*. (3rd ed.). New York: John Wiley.

